

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/154/2020
Identifikačné číslo spisu:	8114212333
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8114212333.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mgr. X. D., bývajúcej v N., D. 5, zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Lukáčom, Advokátska kancelária so sídlom v Prešove, Hlavná 19, proti žalovanému F. D., bývajúcemu v N., J. R. 9, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 28C/141/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. júla 2019 sp. zn. 20Co/94/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júla 2019 sp. zn. 20Co/94/2018 a opravné uznesenie z 5. júna 2020 sp. zn. 20Co/94/2018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov z 22. februára 2018 č. k. 28C/141/2014-114 a vec tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 22. februára 2018 č. k. 28C/141/2014-114 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal bližšie označený byt a do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal bližšie označené nehnuteľnosti (výrok I.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 18.819 € (výrok II.), sporové strany zaviazal na náhradu trov konania voči štátu v rozsahu po 50 % a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výroky III., IV. a V.).

1.1. Čo sa týka rodinného domu, súd už počas konania vyjadril právny názor, že do BSM nepatrí, pretože jedna štvrtina predmetného rodinného domu bola vo výlučnom vlastníctve žalobkyne, ktorá tento podiel na rodinnom dome nadobudla dedením a ďalšie tri štvrtiny tohto domu kúpili manželia do podielového spoluvlastníctva za finančné prostriedky, ktoré nepochádzajú z BSM a to do podielového spoluvlastníctva po jednej polovici.

1.2. Žalovaný namietal, že do BSM nepatria nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXXX. Ako dôvod uviedol, že predmetné nehnuteľnosti vlastní on ako fyzická osoba, ktoré nadobudol darovaním zo strany svojich rodičov. V tomto prípade však súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného a predmetné nehnuteľnosti zahrnul do vyporiadania BSM, pretože predmetné nehnuteľnosti kúpil žalovaný ako fyzická osoba v roku 2005 počas trvania manželstva. Súd mal teda za to, že v roku 2005 nadobudli tieto nehnuteľnosti účastníci do bezpodielového spoluvlastníctva.

1.3. Žalovaný tiež navrhol, aby sa súd vyporiadal s jeho vnosom do manželstva vo výške 800.000,-

Kčs, o čom predložil doklad ako zostatok na jeho účte pred uzavretím manželstva. Súd tento doklad považoval za relevantný, avšak žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, že tieto finančné prostriedky neboli spotrebované na bežný úžitok v manželstve, ale že boli použité napríklad na kúpu nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom vyporiadania BSM. Manželstvo účastníci uzatvorili v júní 1992 a podiel v rodinnom dome kupovali v roku 1995 za sumu 727.860,- Sk, pričom v zmluve bolo uvedené, že sú to finančné prostriedky, ktoré nepochádzajú z bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ak teda žalovaný mal finančné prostriedky pred uzavretím manželstva, zjavne boli použité práve na kúpu podielu v tomto rodinnom dome, čo vyplýva aj zo samotnej kúpnej zmluvy. Keďže však súd rodinný dom nevyporiadal, pretože nepatril do BSM manželov, nezapočítal ani vnos žalovaného ohľadne týchto finančných prostriedkov. Ďalšie nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom vyporiadania BSM manželia nadobudli v neskoršom období (2005, 2008) a žalovaný nepreukázal, že by tieto finančné prostriedky mal aj 15 rokov po uzavretí manželstva, a že neboli spotrebované, resp. použité na kúpu rodinného domu.

1.4. Strany sa nevedeli zhodnúť na tom, kto nadobudne byt, tvoriaci predmet BSM. Na základe argumentácie oboch strán súd rozhodol, že byt nadobudne do vlastníctva žalobkyňa. Žalobkyňa bývala v tomto byte nepretržite ešte od rozvodového konania, teda pred rokom 2013. V byte býva a užíva ho, žalovaný sa nedomáhal bývania v tejto nehnuteľnosti. Žalovaný má kde bývať, býva v rodinnom dome, ktorý je aj v jeho podielovom spoluvlastníctve, preto mal súd za to, že bolo dôvodné prikázať do vlastníctva túto nehnuteľnosť žalobkyni. Na vyporiadaní chaty a ďalších nehnuteľností sa sporové strany zhodli.

1.5. Zároveň by mal žalovaný na vyrovnanie podielov žalobkyni zaplatiť z nadobudnutia nehnuteľnosti sumu 48.269 € a žalobkyňa 29.450 €. Po započítaní týchto podielov vychádza žalovanému zaplatiť sumu 18.819 €, uzavrel prvostupňový súd.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolania žalovaného rozsudkom z 30. júla 2019 sp. zn. 20Co/94/2018 potvrdil prvostupňový rozsudok a nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania. Opravným uznesením z 5. júna 2020 opravil znenie záhlavia rozsudku.

2.1. Odvolací súd súhlasil s prezentovaným názorom súdu prvej inštancie o fiktívnosti predaja, pričom bolo zrejmé, že žalovaný prevádzal nehnuteľnosti na svoju matku, pričom tieto nehnuteľnosti patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a žalobkyňa na tento prevod súhlas nedala. V tejto súvislosti je evidentné ďalej to, že suma za ktorú predmetné nehnuteľnosti boli prevádzané je zlomkom sumy skutočnej, tak ako to uviedol súd prvej inštancie a fiktívnosť tohto predaja vyplýva aj zo samotnej následnej darovacej zmluvy zo dňa 7. decembra 2011. Podľa jeho názoru bolo zrejmé, že sa v rámci kontraktácie medzi žalovaným a jeho rodičmi sledovalo zo strany žalovaného zníženie masy BSM a správne súd prvej inštancie zahrnul prevádzané nehnuteľnosti do vyporiadania BSM. Uvedené právne úkony trpia nie len vadou relatívnej neplatnosti, ale vo svojom súhrne žalovaný v skutočnosti ani nemienil previesť nehnuteľnosti na svoju matku nakoľko bezprostredne po úkone prevodu cca mesiac na to boli nehnuteľnosti darované žalovanému, čím evidentne sledoval záujem vyňať tieto veci z režimu bezpodielových spoluvlastníkov manželov a vzhľadom na obchádzanie zákona, s poukazom na ustanovenie § 41a ods. 1, 2 OZ žiadna z uzavretých zmlúv nemôže byť platná. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie predbežným posúdením prevodných zmlúv dospel k záveru, že sú v rozpore so zákonom (ratio legis § 39 OZ) na absolútnu neplatnosť právneho úkonu sa prihliada ex offio (aj bez návrhu).

2.2. Odvolací súd vo vzťahu k námietke odvolateľa v súvislosti so zásluhovosťou žalovaného na nadobudnutie spoločného bytu uviedol, že žalovaný tento argument prvýkrát použil až v odvolaní, avšak aj napriek tejto okolnosti odvolací súd zastáva názor, že vrátane odvolacieho konania nebolo preukázané, že došlo k postúpeniu práva zo starej matky na žalovaného a taktiež nebolo preukázané, že finančné prostriedky na odkúpenie tohto bytu boli použité zo zdrojov mimo BSM. Podstatným však je, že k nadobudnutiu bytu došlo za manželstva strán sporu.

2.3. Vo vzťahu k vnosu žalovaného do BSM odvolací súd konštatoval, že žalovanému sa nepodarilo preukázať, že by suma 800.000,- Kčs bola použitá práve na kúpu nehnuteľností (chatky), pričom výpis je z 30. júna 1992 a manželstvo strany sporu uzatvorili v júni 1992. Podiel v rodinnom dome kupovali v roku 1995 za sumu 205.000,- Kčs, pričom uvedená suma v tejto zmluve je uvedená ako suma nepochádzajúca z BSM manželov, teda táto suma bola zjavne použitá na kúpu časti rodinného domu. Je

pravdou, že žalovaný nadobudol podiel v tejto nehnuteľnosti za sumu 205.000,- Kčs. Uvedený nedostatok zistený súdom prvej inštancie však nič nemení na závere o neunesení dôkazného bremena zo strany žalovaného, ktorý tiež nepreukázal, že zostatok sumy 19.750 € (vtedy 595.000,- Kčs) použil na kúpu chaty. V tejto súvislosti žalovaný taktiež nepreukázal, že uvedená suma bola použitá na akékoľvek aktivity rodiny, zároveň nepreukázal, že účet, na ktorom táto suma bola vedená, nebol účtom podnikateľským a naopak, uvedená suma použitá suma nebola na jeho podnikanie. Jednoducho povedané charakter a osud peňazí z roku 1992 žalovaný nepreukázal a najpravdepodobnejšie vzhľadom na podnikateľskú činnosť žalovaného sa odvolaciemu súdu javí použitie týchto peňazí na podnikanie.

2.4. Vo vzťahu k návrhu na výsluch svedkov (brata žalobkyne a matky žalobkyne) a synov bývalých manželov odvolací súd poukázal na to, že žalovaný počas celého konania neozrejmil súdu, na aké okolnosti uvedení svedkovia majú byť vypočutí, a preto súd prvej inštancie správne sa týmto jeho návrhom nezaoberal. Žalovaný teda svoje právo nevyužil, a preto jeho námietky týkajúce sa porušenia práva na spravodlivý súdny proces boli neopodstatnené.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré odôvodnil tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V podstatnom namietal procesné a právne vyporiadanie sa oboch nižších súdov s otázkou jeho zásluh pri získaní bytu a pri (iba) ním vnesenej sumy 800.000,- Sk do BSM. V tejto súvislosti namietal, že prvostupňový súd nevykonal ním navrhované dôkazy, neuviedol predbežné právne posúdenie veci, neuviedol, čo je sporné a čo nie (§ 118 ods. 2 a § 181 ods. 2 CSP) a v rozpore s § 182 najskôr ukončil dokazovanie a až potom mu umožnil predniesť záverečné vyjadrenie. Napriek tomu, že uvedené výhrady uviedol žalovaný v odvolaní, odvolací súd prekvapivo uviedol, že dovolateľom uvádzaná zásluhovosť pri nadobudnutí bytu bola prvý krát spomenutá až v odvolaní a preto odvolací súd na tieto skutočnosti neprihliadal. Podobne svoj záver o nepreukázaní ním vnesenej sumy do BSM postavil na iných skutkových východiskách ako prvostupňový súd, keď bez ďalšieho konštatoval, že sa mu javí najpravdepodobnejšie použitie týchto prostriedkov dovolateľom pri jeho podnikaní. V súvislosti s nevykonaním ním navrhnutého dokazovania odvolací súd uviedol, že dovolateľ neuviedol, k čomu majú byť svedkovia vypočutí (§ 197 CSP), hoci v čase prednesenia týchto návrhov platil ešte predchádzajúci procesný predpis (OSP). Rovnako sa odvolací súd nijako nevyjadril k predčasnemu ukončeniu dokazovania pred prvostupňovým súdom. V neposlednom rade uviedol, že odvolacie rozhodnutie je nepreskúmateľné a svojvoľné.

3.1. Navrhoval, aby dovolací súd zrušil obe rozhodnutia nižších súdov a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že ho považuje za nedôvodné a nepravdivé; navrhla ho odmietnuť resp. zamietnuť. Žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a aj dôvodné, a preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok prvoinštančného súdu zrušil (§ 449 ods. 1, 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

6. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v

zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

8. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, a taktiež sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

9. Z obsahu odvolania žalovaného voči rozsudku prvoinstančného súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaný namietal okolnosti súvisiace s jeho zásluhovosťou na nadobudnutí spoločného bytu. K uvedenej námietke odvolací súd (iba) uviedol, „že žalovaný tento argument prvýkrát použil až v odvolaní, avšak aj napriek tejto okolnosti odvolací súd zastáva názor, že vrátane odvolacieho konania nebolo preukázané, že došlo k postúpeniu práva zo starej matky na žalovaného a taktiež nebolo preukázané, že finančné prostriedky na odkúpenie tohto bytu boli použité zo zdrojov mimo BSM. Podstatným však je, že k nadobudnutiu bytu došlo za manželstva strán sporu“ (bod 2.2.). Z obsahu spisu však vyplýva, že uvedenou námietkou argumentoval žalovaný už v priebehu prvostupňového konania, a to v rámci jeho vyjadrenia k žalobe na č. l. 28 a 29 spisu, či na pojednávaní konanom dňa 4. marca 2015 (č. l. 33 spisu) alebo na pojednávaní dňa 31. januára 2018 (č. l. 306 spisu), kde dokonca poukazoval na judikatúru ústavného súdu, ktorá podľa jeho názoru mala zohľadniť v podobných súvislostiach „zásluhovosť“ pri získaní bytu.

9.1. V rámci podaného odvolania žalovaný tiež argumentoval jeho osobným „vnosom“ sumy 800.000,- Sk do BSM, k čomu odvolací súd uviedol, že síce prvostupňový súd nesprávne započítal uvedenú čiastku na kúpu podielu v rodinnom dome (tento podiel bol iba 205.000,- Sk), avšak žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že uvedenú čiastku použil na kúpu nehnuteľnosti, alebo na iné rodinné aktivity. Zároveň ale uviedol, že sa mu javí ako najpravdepodobnejšie, že v skutočnosti išlo o peniaze na podnikanie (bod 2.3.). Najvyšší súd v zhode s tvrdením dovolateľa konštatuje, že uvedený skutkový záver nevyplýval z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, a teda odvolací súd vyvodil odlišné skutkové závery, ako súd prvej inštancie, bez toho, aby vo veci vykonal (zopakoval) v potrebnom rozsahu dokazovanie (§ 384 ods. 1 CSP).

9.2. Vo vzťahu k návrhu na výsluch svedkov (brata žalobkyne a matky žalobkyne) a synov bývalých manželov odvolací súd (iba) vyčítal žalovanému, že neozrejmil súdu, na aké okolnosti uvedení svedkovia majú byť vypočutí (bod 2.4.). Z obsahu spisu však najvyšší súd zistil, že žalovaný navrhol uvedených svedkov vypočuť na dosvedčenie jeho tvrdení, konkrétne (aj) v súvislosti s jeho zásluhovosťou na nadobudnutí spoločného bytu (napr. č. l. 28, 29 spisu). Odvolací súd rovnako nezohľadnil skutočnosť, že v čase predloženia týchto návrhov (č. l. 28, 33 spisu) postupoval prvostupňový súd podľa predchádzajúceho procesného predpisu (OSP) a nie podľa § 197 ods. 1 a 2 CSP; bez ohľadu na uvedené žalovaný navrhol vypočuť svedkov na podporu jeho tvrdení.

9.3. Dovolací súd je preto nútený konštatovať, že odvolací súd na žalovaným uplatnené odvolacie dôvody korektným spôsobom nereagoval, teda v odôvodnení rozhodnutia sa s nimi de facto

akceptovateľným spôsobom nevysporiadal. Uvedený záver platí o to viac, že ani prvostupňový súd sa nijako so žalovaným navrhovaným dokazovaním nevysporiadal, pričom dospel aj k očividne nesprávnemu záveru o tom, že sumu 800.000,-Sk žalovaný zjavne použil na kúpu podielu v rodinnom dome (bod 32 odôvodnenia prvostupňového rozsudku), hoci tento podiel bol 205.000,-Sk (ako uvádzal aj odvolací súd).

10. Najvyšší súd vo veci 4Cdo/100/2018 vyslovil, že procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

11. Dovolací súd po preskúmaní rozhodnutí súdov nižších inštancií konštatuje, že dovolacia námietka žalovaného týkajúca sa prípustnosti a aj dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je opodstatnená. Procesným postupom súdov nižších inštancií, keď súd prvej inštancie sa návrhmi žalovaného (dovolatela) na vykonanie svedeckých dôkazov nijako nezaoberal a odvolací súd sa uvedeným aspektom uplatneným v odvolaní vôbec nevysporiadal, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 332/09). V takomto prípade by prichádzalo do úvahy aj vyslovenie porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 ústavy, keďže nevykonanie účastníkom konania navrhovaného dôkazu resp. náležite neuvedenie dôvodu, pre ktorý súd takémuto návrhu nevyhoví, by ho oproti druhému účastníkovi konania znevýhodňovalo.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci došlo k zásadnému procesnoprávnemu pochybeniu prvoinštančného súdu, ktoré nebolo odstránené ani odvolacím súdom v rámci odvolacieho konania a preto dovolaciemu súdu neostala iné, ako dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, vrátane jeho opravného uznesenia i rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť (§ 449 ods. 1, 2 CSP) a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

13. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.